

8 perc

6. nap / Kiszolgáltatva Istennek

Pál levele a rómaiakhoz 1. fejezet

18 Isten ugyanis kinyilatkoztatja a maga haragját a mennyből az igazság útját álló gonosz emberek minden hitetlensége és gonoszsága ellen,

19 mert ami megismerhető Istenből, az nyilvánvaló előttük, mivel Isten nyilvánvalóvá tette számukra.

20 Láthatatlan valóját, azaz örök hatalmát és istenségét meglátja alkotásain az értelem a világ teremtésétől fogva. Ezért nincs mentségük,

21 mert bár Istent ismerték, mégsem dicsőítették vagy áldották mint Istent, hanem hiábavalóságokra jutottak gondolkodásukban, és sötétség borult oktan szívére.

22 Akik bölcseknek mondják magukat, bolonddá lettek,

23 és a halhatatlan Isten dicsőségét felcserélték halandó emberek, sőt madarak, négy lábúak és csúszómászók képmásával.

24 Ezért kiszolgáltatva őket Isten szívük vágyaiban a tisztátalanságnak, hogy meggyalázzák egymás testét.

25 Az ilyenek Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, és a teremtményt imádták és szolgálták a Teremtő helyett, aki áldott mindörökké. Ámen.

26 Ezért kiszolgáltatva őket Isten gyalázatos szenvedélyeiknek: mert asszonyaik felcserélték a természetes érintkezést a természetellenessel,

27 ugyanúgy a férfiak is elhagyták a női nemmel való természetes érintkezést, és egymás iránt ébredt vágy bennük: férfiak férfiakkal fajtalanzkodnak, de el is veszik tévelygésük méltó büntetését önmagukban.

28 És mivel nem méltatták Istent arra, hogy megtartsák ismeretükben, Isten kiszolgáltatva őket megbízhatatlan gondolkodásuknak, hogy azt tegyék, ami nem illik.

29 Tele vannak mindenféle hamissággal, gonoszsággal, kapzsisággal, rosszasággal, tele irigységgel, gyilkos indulattal, viszálykodással, csalással, rosszindulattal; besúgók,

30 rágalalmazók, istengyűlölők, gőgösek, fennhéjázók, dicsekvők, találékonyak a rosszban, szüleiknek engedetlenek,

31 kíméletlenek, szószegők, szeretetlenek és irgalmatlanok.

32 Ezek ismerik ugyan Isten igazságos rendjét, amely szerint halálra méltók, akik ilyeneket tesznek; mégis nemcsak teszik ezeket a dolgokat, hanem azokkal is egyetértenek, akik ilyeneket tesznek.

Isten haragja alászáll a mennyből, és fényre hozza az emberek istentelenségét és igazságtalanságát, amelyek most még elsötétítik az élet igazságát. Isten mindent az ember rendelkezésére bocsátott, ami az ő felfedezéséhez szükséges. Aki igazán fel akarja ismerni őt, megteheti ezt a teremtés szemlélésében és mindabban, amit tesz. Az emberek tudtak Istenről, mégsem szerették, és nem mondtak neki köszönetet. Kizárólag értéktelen dolgokra gondoltak és szívükben nagy a sötétség. Rettentő okosnak tartják magukat és éppen ezzel bizonyítják ostobaságukat.

Isten kiszolgáltatta az embereket szenvedélyeiknek - és ők meggyalázzák magukat kicsapongásaikkal. Azok az emberek, akik inkább a teremtményt tisztelték, mint a Teremtőt; azt, akit mindörökké dicsőíteni kell.

Isten kiszolgáltatta az embereket kéjvágyaiknak - és a nők jobban kedvelik a természetellenes nemi kapcsolatokat. A férfiak pedig elhagyják feleségüket, egymásra vágnak és egymással erköcsstelenkednek. Így saját testükön kapják meg, amit e zavarodottság miatt megérdemelnek.

Isten kiszolgáltatta az embereket tévedéseiknek - mert egyáltalán nem igyekeztek, hogy közeli viszonyba kerüljenek vele. Most pedig csupa helytelen dolgot cselekszenek. Mindenütt igazságtalansággal, mohósággal, gonosszággal és irigységgel találkozunk.

Isten létezik és felismerhető. Ebben a kijelentésben az áll, hogy Isten a létezésének olyan sok jelét helyezte el a világban, hogy fel lehet ismerni őt. Pál odáig megy, hogy azt állítja, mi emberek nem magyarázhatjuk ki magunkat azzal, hogy Isten láthatatlan. Istent nem lehet bebizonyítani, mert örökkévaló. Isten azonban nyomokat hagy ebben a világban, melyek mind ráutalnak. Akkor miért nem ismerjük fel őt? Először is: nem stimmel az elvárásunk. Gyakran azt gondoljuk, ha Istennel találkozunk, akkor valami természetfelettinek kell történni. Pál nem természetfeletti jelekre gondol, amikor azt írja, hogy mindannyian fel tudnánk ismerni Istent, ha akarnánk. Sokkal "normálisabb" jelekre gondol, hétköznapijaink természetes dolgaira. Egy napfelkelte, egy gyerek születése, egy barát nevetése, stb. A második ok, ami miatt nem ismerjük fel Istent, hogy helytelenül közelítünk hozzá. Istent nem a szemünkkel ismerjük fel, hanem a szívünkkel. A külső szem a dolgoknak csak a felületét látja és soha sem a mély dimenzióját. Ahhoz, hogy Istent meglássuk, meg kell tanulnunk a szívünkkel látni. A harmadik ok: a figyelmesség hiánya. Amire odafigyelünk, az felerősödik a tudatunkban és amire nem figyelünk oda, afölött elsiklunk. Sok keresztényé lett ember mondta ezt: "Isten olyan sokszor felhívta magára a figyelmemet életem során, de sohase vettem észre. Ma, amikor számítok rá, állandóan tapasztalom a jelenlétét."

Isten érzelmekkel rendelkezik.

Arisztotelész egy olyan teremtőről beszélt, aki mindentől elszakadt, aki részvétlen és természetesen érzéketlen. A Biblia Istene azonban egészen más! Erős érzelmei vannak, mint a szenvedély, könnyörületesség, harag, együttérzés, szeretet, öröm. Az a képességünk, hogy ilyen széles skálájú érzelmekkel rendelkezünk, az Istenhez való hasonlatosságunk egy részét képezi. Mai szövegünkben Istennek leginkább a negatív érzelmeivel találkozunk: dühös, haragos, szomorú. Az egész Biblián végigvonul a különböző beszámolóknak, hogy Isten mennyire csalódott az emberekben, és mennyire elszomorodik vagy haragra gerjed. Ez számunkra problémás lehet, mert ha valaki dühös lesz és haragra gerjed, azt az illetőt mi sokszor megkérdőjelezzük. Az ember haragjában nagyon ritkán reagál megfelelően. Velünk ellentétben azonban Isten nem veszíti el önmaga felett a kontrollt. A 103. zsoltár 8-13 verseiben ez áll: *"Irgalmas és kegyelmes az Úr, türelme hosszú, szeretete nagy. Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké. Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket. Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az Úr az istenfélőkhöz."* Isten türelme szinte határtalan, de azt a pontot is ismeri, ahol a türelem már nem ér semmit. Isten haragja nem azt jelenti, hogy megbüntet, inkább azt, hogy átenged bennünket a tetteink következményeinek.

Isten nem büntet, hanem átenged bennünket a tetteink és gondolataink következményeinek.

Isten még a haragjában is jóságos, bölcs és igazságos marad. Ennek megfelelően azt mondhatjuk, hogy kétféle büntetés van, amennyiben Istennel kapcsolatban egyáltalán a büntetésről akarunk beszélni. Az egyik közvetlenül következik egy helytelen cselekedetből, annak logikus következménye. Például valakinek hazudok és ő többé nem bíz bennem. A büntetés másik fajtája nem közvetlenül adódik a tettünkből, hanem ráadásként következik. Ha egy gyermek télen pulóver nélkül mászkál és megfázik, az az elsődleges következmény. Ha az édesanyja meg ezen kívül csökkenti a zsebpénzét, az a járulékos következmény, a ráadás. Isten nem járulékosan "büntet"! A Római levél is így jellemzi őt: Isten "haragja" nem azt hozza magával, hogy a mennyből valamiféle büntetést küld ránk, hanem "kiszolgáltat" bennünket gondolataink és tetteink következményének. Nem Isten büntet bennünket, mi büntetjük saját magunkat. A világot a magunk akarata szerint akarjuk, hát megkapjuk. Olyan ez, mint a kiűzetés a Paradicsomból: az emberek Isten nélkül akartak élni, hát megkapták. Isten nem lép közbe, hagyja, hogy azt tegyünk, amit akarunk. Ha csak ilyennek ismernénk, az elég komor képet festene róla, de a Biblia másként, vágyakozó, csupa szeretettel ránk várakozó apaként is ábrázolja Őt.

"Büntetni annyit jelent, mint szándékosan szenvedést okozni valakinek. Aki ebben az értelemben akar büntetni, annak bizalommal tudatában kell lennie egy magasabbról származó megbízatásnak."

Gustav Radbruch

6. Imádkozzunk a betegekért és a világjárvány áldozataiért!

[A könyv megvásárolható:

<https://www.lutherkiado.hu/kiadvanyok/konyvek/lelkiseg/486-40-nap-alatt-az-en-korul>]